

18. s. etter Treenighetsdagen 2020- Asbjørn Hjorthaug

Tekster: Psalt 96, 2 Krøn 1:7-12, 1 Kor 1:1-9, Matt 22:34-46, III Mrk 10:17-27

Å arve evig liv.

«Gode mester, hva skal jeg gjøre for å arve evig liv?» Mannen som kom til Jesus, hadde et ubesvart spørsmål som plaget han. Ser en på samme tekst i de andre evangeliene så er denne mannen ung, rik og medlem av Rådet. Han var av den delen av skriftlærde som var lovkyndig dvs. spesialist på Moseloven og rabbinisk tradisjon. Han var vant til å utfordre andre på teologiske spørsmål. Her kommer han til Jesus med utfordringen: «Gode mester, hva skal jeg gjøre for å arve evig liv?» At den unge mannen går med et slikt spørsmål, er han ikke alene om. Det er heller ikke spesielt for sterkt religiøse og kristne. Tanken på evig liv og Guds eksistens ligger i alle mennesker mer eller mindre aktivt, men før eller siden dukker det opp. Innfor det ukjente og døden vil alle ha en runde med seg selv der de prøver å få svar. I Apg 17: 26-27 står det: «Av ett menneske har han skapt alle folkeslag. Han lot dem bo over hele jorden, og han satte faste tider for dem og bestemte grensene for deres områder. **Dette gjorde han for at de skulle søke Gud, om de kanskje kunne lete seg fram og finne ham.** Han er jo ikke langt borte fra en eneste av oss.» Søken etter Gud og det evige liv finnes synlig overalt rundt oss i alle religioner og aktiviteter av ulike slag over hele verden. Rastløsheten, ensomheten, og trangen etter å fylle livet med ett eller annet, er ofte uttrykk for jakten etter hvile og fred og et svar på det som skjer etter døden. I Forkynneren 3,11 står det: «**Alt skapte han vakkert, hver ting til sin tid. Ja, alle tider har han lagt i menneskenes hjerte. Likevel kan ikke mennesket fatte det Gud har gjort fra begynnelse til slutt.**» Uttrykket «alle tider» oversettes også med evigheten. I svensk oversettelse står det: «**Också evigheten har han lagt i människornas hjärtan.**» Men selv om evigheten og spørsmålet om evig liv er lagt ned i oss alle, kan vi ikke selv gjøre noe med det. Det er skjult for det naturlige menneske og vi kan ikke av oss selv fatte «**det Gud har gjort fra begynnelse til slutt.**»

Historien om Babels tårn gikk ut på at menneskene ville realisere denne evighetslengsel, og de satte i gang i sitt overmott og i troen på seg selv, og skulle bygge et tårn inn i himmelen. Dette hindret Gud ved å skape forvirring med ulike språk. Det ble kaos og de ble ute av stand til samhandling. Denne forvirring gjenspeiler seg i verden der mennesker i ulike religioner og gjennom ulike aktiviteter skaper seg mening med livet uten Gud. De leter og leter, men finner han ikke. De mangler mål og mening med livet. De ser ikke at alle mennesker er skapt i Guds bilde og i tilhørighet til Gud. Dette er det første Jesus tar tak i med den unge mannen. «**Hvorfor kaller du meg god? Ingen er god uten én - det er Gud!**» Noen mener at Jesus her avviser at han er Gud. Men han sier ikke at det feil av mannen å kalle ham Gud. Nei, Jesus påpeker at mannen bare kaller Jesus en lærer. Han vet jo ikke hvem Jesus er og kjenner han ikke. Den unge mannen betrakter Jesus ikke som Guds sønn, men som en god og dyktig lærer som kan gi han et råd om hva han bør gjøre for å arve det evige liv. Å arve det evige liv er det samme som å arve Guds rike, bli rettferdiggjort, akseptert og godkjent av Gud. Dette er helt normalt for et menneske som ikke eier troen, at en betrakter Jesus som en god lærer, et forbilde, en som har sagt mye fornuftig og gjort mye godt. Som en naturlig del av dette anser en at kristendommen i sum er en mengde regler og lovbud som skal etterleves og følges opp. Om en lykkes med det kan en også skaffe seg bonus i form av et godt liv etter døden og evig liv. På samme måte som lengselen etter evigheten er lagt inn i menneskets hjerte, så er også forestillingen om hva vi skal gjøre for å forbedre oss lagt inn i oss. «... **lovens krav står skrevet i hjertet deres. Om det vitner også samvittigheten deres, når tankene deres anklager eller forsvarer dem.**» Rom 2,15. Vi har alle en forestilling om hva som er den rette veien å gå og hvilke gode gjerninger som må gjøres. Kristendommen og Jesus skal da gi svar på hva skal jeg gjøre, hvordan skal jeg leve og hvilke gode gjerninger som kreves av meg for at jeg skal lykkes med mitt liv. Men her havner den som ikke tror i et fullstendig blindspor. Det går mot feil mål. Skriftens undervisning handler ikke om hva vi skal gjøre for å arve det evige livet. Skriftens undervisning er at det er bare én som er god nok for det evige liv; «**Ingen er god uten én - det er Gud!**». Etter syndefallet er det bare Gud selv som er evig, alt annet ligger under dommen, døden og den evige fortapelse. Før syndefallet hadde mennesket denne muligheten til å arve det evige livet, men etter syndefallet ble de drevet ut av Edens hage og porten ble

stengt. Mennesket hadde ingen muligheter av seg selv til å arve det evige livet, det er fortapt og under dommen. Det er bare Gud som er god og god nok for det evige Livet.

Det er viktig å legge merke til at det å være god ikke er en egenskap ved Gud, men at det gode er Gud selv. Han er selve godheten. Han er i sin natur barmhjertig og miskunnelig. At Gud elsker oss er ikke bare en egenskap ved Gud som kommer og går, nei han er selve kjærligheten. «*For i hans kropp bor hele guddomsfylden,*» Kol 2,9. «*Og Ordet ble menneske og tok bolig iblant oss, og vi så hans herlighet, en herlighet som den enbårne Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet.*» Joh 1,14. Skriften forteller oss at Gud ble menneske og forsonet verden med seg selv, slik at vi også kunne bli gode nok til å arve det evige liv. «*For det var Gud som i Kristus forsonte verden med seg selv, slik at han ikke tilregner dem deres misgjerninger,*» 2 Kor 5,19.

Kjære venn, skal du arve det evige liv må du holde fast ved læren om Kristi Guddom. Det innebærer at du holder fast ved troen på Ham, som ikke tilregner deg dine misgjerninger for Jesu skyld. Den Atanasianske bekjennelsen sier det slik: «*Det er altså den rette tro, at vi tror og bekjenner at vår Herre Jesus Kristus, Guds Sønn, er Gud og menneske ... Dette er den felles kristne tro. Den som ikke oppriktig og fast har denne tro, kan ikke bli salig.*» Å ha rett innsikt i hvem Gud er, er helt avgjørende for læren om hvordan vi blir salige og kan arve det evige liv. «*Hvorfor kaller du meg god? Ingen er god uten én - det er Gud!*»

Om Kristus var en lærer som Moses, hadde han gitt svar på spørsmålet om «Hva skal jeg gjøre?» Det er dette Moses er god på og underviser om. Moses holder fram loven som sier: «Hold budene!». Kristus har ikke opphevet loven, han bekrefter den når han sier i Matt 19,17: «... *Men vil du gå inn til livet, så hold budene!*» Deretter nevner Jesus for mannen flere bud som den lovkyndige kjente svært godt. Her er rådene. Hold budene! Mannen svarer Jesus med en bekreftelse, disse budene kjente han godt og sier: "*Mester, alt dette har jeg holdt fra jeg var ung.*". Paulus som også var en lovkyndig, sier også om seg selv «... *uklanderlig i min rettferdighet etter loven.*» Fil 3,6. Men dette var i det ytre, det kan vi alle leve opp til om vi virkelig satser. Jesus sier ikke at det er umulig at han kan ha holdt budene. Men Jesus går videre og tar opp det syndige begjæret som 9. og 10. bud handler om: «*Du skal ikke begjære.*» Her tar Jesus fram det som ikke er under vår viljes kontroll, det syndige begjæret. «*Jesus så på ham og fikk ham kjær og sa: "Én ting mangler du: Gå bort og selg alt du eier, og gi det til de fattige. Da skal du få en skatt i himmelen. Kom så og følg meg!" Men han ble nedslått over dette svaret og gikk bedrøvet bort, for han eide mye.*»

Her setter Jesus inn det siste avslørende støtet. Det budet som avslører hvem vi virkelig er. Den unge og rike mannen hadde så stor kjærlighet til alt sitt gods og all sin eiendom at det hadde første plassen i hans liv. Skatten i himmelen var uopnåelig. Han kunne ikke kvitte seg med alt og ofre alt for å følge Kristus. Slik arbeider loven. Loven gir oss ikke nye krefter og nytt pågangsmot. Loven viser oss synden i det innerste av oss selv. Da har jeg ikke mer jeg skulle ha sagt: «*Vi vet at alt det loven sier, er sagt til dem som har loven, for at hver munn skal tie og hele verden stå skyldig for Gud.*» Rom 3,19. Om dette oppsummerer Paulus sine erfaringer i Rom 7: «... *Men uten loven ville jeg ikke visst av synden. Jeg ville ikke visst hva begjær var, dersom ikke loven sa: Du skal ikke begjære. ...Vi vet at loven er av Ånden, mens jeg er av kjøtt og blod, solgt som slave til synden. For jeg vet at i meg, det vil si i mitt kjøtt og blod, bor det ikke noe godt. Viljen har jeg, men å fullføre det gode makter jeg ikke.*» Den rike mannen ble avslørt. Han som hadde sin glede i å holde budene, ble med ett fratatt all glede og stolthet. Han hadde ventet anerkjennelse og støtte for sin egenrettferdighet, men fikk det motsatte. Han stod der som en fortapt synder overfor Gud.

Kjære venn, når loven avslører deg og gir deg et annet bilde av deg selv enn hva du selv trodde du hadde, kom da til Kristus og fortell han eksakt hva du kjenner og føler. Lær av tolleren i tempelet som sier: *Gud vær meg synder nådig.* Lær av Peter som gikk ut og grått bittert etter å ha fornektet sin herre og frelser tre ganger.

«*Barn, hvor vanskelig det er for dem som stoler på rikdom, å komme inn i Guds rike. Det er lettere for en kamel å gå gjennom et nåløye enn for en rik å komme inn i Guds rike.*» To ganger gjentar Jesus dette. Rikdom kan fort bli et hinder for å arve det evige liv. En kan ikke tjene to herrer, Gud og Mammon for en vil elske den ene og hate den andre. For et alvors ord til oss som har alt og som hverdag nyter velsignelse fra Herren. Vi er rike på alt. At Jesus her ikke bare taler om jordisk rikdom vitner disiplenes reaksjon om: «*Da ble de enda mer forskrekket og sa til hverandre: "Hvem kan da bli*

frelst?» de var fattige fiskere, hadde forlatt alt og fulgt Ham. Når loven setter så strenge krav at en må kontrollere sitt begjær, sin tanke, sine følelser, sine handlinger og ord for ikke å bryte loven, men skal elske Gud over alle ting, da er det rett å spørre "*Hvem kan da bli frelst?*". Da er det ikke noe håp for meg, for jeg synder daglig i tanker, ord og gjerninger og kjenner nettopp den onde lyst i mitt hjerte. Disiplene oppfattet det helt rett. Veien til Guds rike og evigheten er stengt. Den eneste veien som synes åpen er å gå bedrøvet bort. Dette ble uoppnåelig.

Men Gud være takk. Jesus avslutter ikke samtalen her. Med et kjærlig og omsorgsfullt blick ser han på sine disipler og sier: *«For mennesker er det umulig, men ikke for Gud. Alt er mulig for Gud.»*

Gud kan det vi ikke kan. Han kan skape liv av død, gjøre mørke om til lys, skape håp ut av håpløshet. Dette at loven tar tak i oss og viser oss vår synd er Den Hellige Ånds verk. Det at vi vender oss til Gud og forteller han hvordan vi har det og bekjenner våre synder er også Den Hellige Ånds verk. Den Hellige Ånd viser oss hva vi har i Jesus Kristus, han som kom til jord og levde et vellykket liv og ofret seg selv. Det at jeg ikke kunne komme til Gud var årsaken til at han kom. Han lykkes å frelse meg fordi jeg mislykkes. Dette er troen. Troen er å sette all sin lit til han som har frelst meg. Gjennom nådens midler holder han denne troen vedlike fram til den siste dag. Troen på at Jesus er min frelser og at jeg i meg selv er helt avhengig av ham. Troen på at det løftet han ga meg i dåpen det gjelder enn i dag. *«For i dåpen ble dere begravet med ham, og i den ble dere også reist opp med ham, ved troen på Guds kraft, han som reiste Kristus opp fra de døde.»* Kol 2,12

«Det som var umulig for loven, siden den sto maktesløs fordi vi er av kjøtt og blod, det gjorde Gud. Han sendte sin egen Sønn som syndoffer, i samme slags kjøtt og blod som syndige mennesker har, og holdt dom over synden i oss.» Rom 8,3

Amen.